

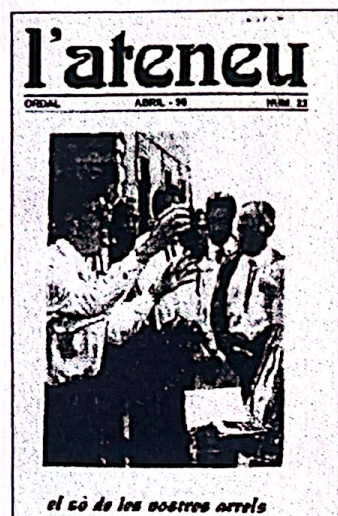
l'ateneu

ORDAL

DESEMBRE - 98

NÚM. 25

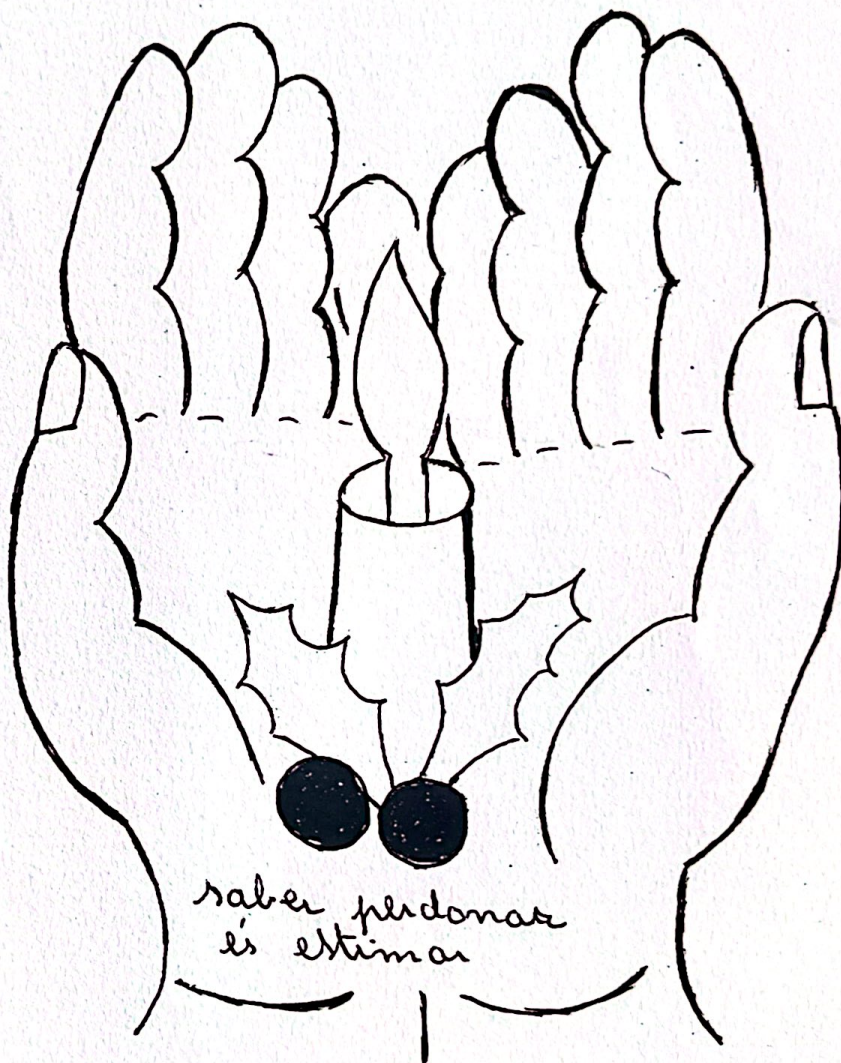
10è.
aniversari

n° 23 Abril - 98

n° 24 Agost - 98

EDITORIAL

SUMARI

EDITORIAL	1.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	2.
SALUT	8.
CUINA	9.
EDUCACIÓ	10.
FOTO - NOTÍCIA	10.
VOCABULARI POLÍTIC	11.
LLIBRES PER LLEGIR	11.
ALTRES...	12.
FELICITATS	18.
FET A CASA	19.
APUNTS	22.
MÚSICA	27.
ESPORTS	28.
BÚSTIA	31.

Per la publicació de qualsevol carta o article, l'escrit ha d'anar signat per l'autor o amb pseudònim. Estaran mecanografiats, a doble espai, una sola cara i en català.

COORDINADOR: Miquel Pi

REDACCIÓ: Magi Vendrell
 Mariàngels Buirà
 Cèlia Vendrell
 M^o. Àngels Curto
 Antoni Gallart
 Elisenda Vendrell

DISSENY: Joan Sánchez

PORTADA: Núria Riera

TIRATGE: 300 exemplars

EDITA: L'Ateneu Ordalenc
 Av. Barcelona, 47
 08739 Ordal

L'Ateneu no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.

Sembla que sigui fa quatre dies, i ja fa quatre anys que us envio aquesta salutació nadalenca, a través de les ratlles de la nostra publicació. Tots plegats esperem amb il·lusió, curiositat i optimisme aquests dies de celebració, que, malgrat la invasió comercial que els envolta, sempre conserven un sentiment especial en el nostre poble. La trobada després de la Missa del Gall, el teatre de Nadal, els reis, la Festa d'Any Nou...; tot plegat conforma, omple i anima aquests dies, que ja de per sí son plens d'alegria. Son aquestes tasques voluntàries i altruistes les que ens caracteritzen com un poble viu, innovador, treballador i agraït.

En el primer trimestre d'aquest 1999 que comença, acaba la meua tasca com a President de l'Ateneu Ordalenc, juntament amb els altres tres membres de la nostra junta. Aquests quatre intensos anys m'han donat l'oportunitat de sentir-me plenament orgullós de presidir una Entitat tan plena de sentit, d'història i de potencial actiu com és l'Ateneu Ordalenc. La nostra Junta, al llarg d'aquest temps, hem pogut experimentar la importància del treball en equip; i no tan sols per part nostra, que hem gaudit d'una compenetració excepcional, sinó de la mà de tot un poble. He pogut experimentar que tenim a Ordal moltes portes obertes; moltes persones que ens obren la seva casa, ens ofereixen la seva ajuda i ens obsequien amb la seva amistat. Sempre hem intentat trobar en vosaltres, els socis de l'Ateneu, la més gran col·laboració per desenvolupar qualsevol activitat. I puc dir amb un punt d'emoció que ho hem aconseguit. Us hem anat a buscar per arreglar el parc, la Plaça de les Moreres, el local nou de l'Ateneu, per cosir les senyeres de la capta, per la revista, per les activitats de la Festa Major, per podar les moreres de l'Ateneu, per organitzar sopars, i per tantes i tantes coses que de ben segur oblidat, i per les quals sempre he trobat algú que m'ha allargat la seva mà i m'ha donat la seva confiança.

És per això que us agraeixo a tots de tot cor, el plaer de comptar amb una gent que ha col·laborat de bon grat amb l'Ateneu. Jo personalment, i els membres de la Junta, que més que això hem estat un grup d'amics, estem molt contents i fem un balanç extraordinari d'aquests quatre anys: per tot el que hem pogut aprendre en la gestió de l'Entitat (que és molt!), per tota l'experiència que els més grans han aportat a la nostra joventut, per la gent tan maca que hem trobat dins i fora de l'Ateneu, per les bones amistats que hem fet a la Junta i pel suport, ànims i coratge que durant aquest temps ens heu donat molts de vosaltres, en la -a vegades- difícil tasca de satisfer les necessitats i els gustos de tots els socis.

Gràcies a tots, de debò. Que passeu un bon Nadal, un Felix Any Nou 1999. Que sigui el fi del Mil·leni, però no del voluntariat que envolta la nostra Entitat. I m'agradaria que en aquestes festes especialment, us sentiu orgullosos de formar part de l'Ateneu Ordalenc, amb tot el que ella representa, tal i com ens en sentim nosaltres al deixar de presidir-la.

Miquel Pi Masana
 President de l'Ateneu Ordalenc

INFORMACIÓ DE L'ATENEU

Les activitats de l'Ateneu

- La Festa Major 1998

Amb l'arribada del fred, la nostra Festa Major ens sembla ja molt llunyana. Com a trets característics, a part de la pluja que ens va aixafar diversos actes, podem destacar una magnífica exposició de labors manuals, en la qual vam ser espectadors de les veritables obres d'art que homes i dones del nostre poble fan amb les seves mans, i amb molta paciència, tenacitat, constància i esforç. Realment, va ser una mostra molt lluida i d'una gran qualitat artística i sentimental. Hi vàrem poder contemplar des de llençols brodats, jocs de taula, maquetes de vaixells i d'avions, quadres a punt de creu, treballs de ceràmica i un llarg etc. Des d'aquí agraïm sincerament la gran acollida que vam tenir de totes les persones que van fer possible que comptéssim amb una allau de material que va donar forma a aquesta exposició.

Un altre dels actes va ser l'Slalom celebrat al camp de futbol, que ja comença a consolidar-se i a convertir-se amb una prova de prestigi. Vam ser moltes les persones de fora del nostre poble que van venir, tant a participar com a ser espectadors, i també moltes d'Ordal; tots junts vam poder gaudir d'un circuit tècnic, d'una bona organització i d'un dia immillorable. També des d'aquí voldríem fer esment al gran treball fet pel Josep Anton Castells i pel Joan Torrents, organitzadors d'aquest acte, els quals van treballar de valent perquè fos tot un èxit.

Els balls en general van tenir una bona acollida, tot i l'entrebanc meteorològic del dissabte. La resta d'activitats, els esports i les diferents competicions també es van desenvolupar amb tota normalitat.

Un dels actes que també van destacar va ser el Parc Infantil, amb la novetat que enguany es va fer al carrer del parc, la qual cosa el va fer més cèntric, còmode i pràctic per tothom. A més, també es va fer durant el seu desenvolupament la Festa de l'Escuma que, al fer-la a aquesta hora, va permetre gaudir d'aquesta activitat als més petits, que normalment no podien participar-hi ja que es feia durant l'empalmada del dissabte, a la matinada.

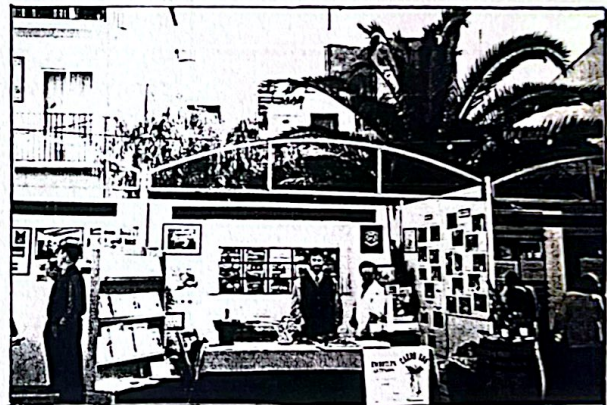
En general, fem una bona valoració de la Festa Major en general, tenint en compte que és el primer any que s'aplica el sistema de suprimir les taquilles i pagar la Festa Major entre tots els socis i per avançat. Creiem que va ser una bona solució i que tots van poder entrar i sortir de tots els actes amb més comoditat que altres anys.

- Ball de la Castanyada

El passat dissabte 31 d'octubre es va celebrar a l'Ateneu el Ball de la Castanyada. Tot i no comptar amb massa afluència de públic, es pot dir que va ser una festa molt lluida, amb panellets, moscatell i coca per a tothom. Els qui van assistir-hi van quedar molt satisfets ja que l'actuació de l'Orquestra Dalas va ser d'allò més amena, amb un repertori excel·lent i amb un ambient molt agradable fins a altes hores de la matinada.

- Fira d'entitats Sitges 1998

Per segon any consecutiu, l'Ateneu Ordalenc és convidada d'honor a la fira d'entitats organitzada per la Federació d'Ateneus de Catalunya. Enguany aquesta ens queia molt més a prop de casa: a Sitges. Val a dir que aquest any hi havia molts més estants que l'any passat, la qual cosa va fer que la fira fos molt més participativa i viva. Tot i que la situació de

(Stand Ateneu Ordalenc)

la mostra no era massa a l'abast del públic, en general de Sitges, ja que estava situada amb una plaça a la que s'hi havia d'anar expressament (no estava en un lloc de pas obligat pels vianants), per la gent que els interessa el món de l'Ateneu i en especial com funcionen altres entitats va ser d'allò més productiva i gratificant.

A part del valor que té que la resta de gent, de localitats molt diverses de Catalunya, vegin que és el que es fa, s'organitza i es treballa a la nostra Ateneu Ordalenc, és molt enriquidor pels qui formen part de la Junta el poder contrastar opinions amb membres

... →

d'altres juntes, amb altres presidents, i amb persones que, al cap i a la fi, es troben amb problemàtiques molt semblants a les nostres.

(Detall de l'stand)

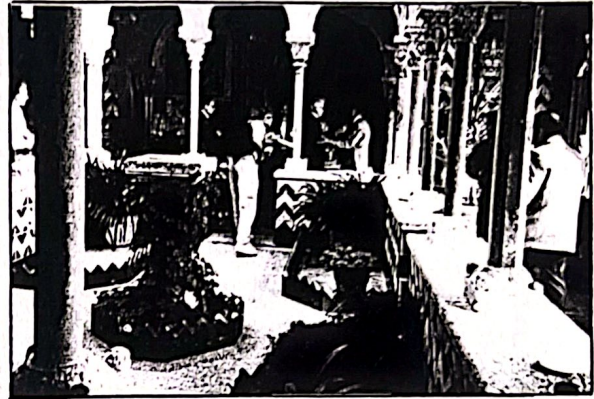
(Mostra de vins i caves)

És una manera d'aprendre, d'ensenyar i d'adonar-se que no som els únics amb dificultats; que hi ha molta gent que s'esforça dia a dia en construir l'entramat del moviment voluntari al nostre país.

(El racó de les entitas)

Després de la visita al nostre estant del President de la Federació, el Sr. Francesc Melià, l'alcalde de Sitges, el president del Casino Prado Suburense de Sitges i la delegada Pepa Ninou de la Generalitat de Catalunya, alguns membres de la Junta va anar al palau Mar i Cel on es feia un discurs a càrrec de les personalitats abans esmentades.

(Palau Mar i Cel)

(Discurs de les entitats)

Després d'això es va celebrar un gran dinar popular, amb tots els membres de les diferents Ateneus que van participar en la fira. Seguidament, ja a la sala d'actes del Casino, es va procedir a l'entrega dels Premis Ateneus' 97, consolidats ja desde fa molts anys, que s'atorga a persones i entitats representatives del moviment ateneistic.

La Junta

• Recull de les portades de la revista «l'ateneu» 1988-98

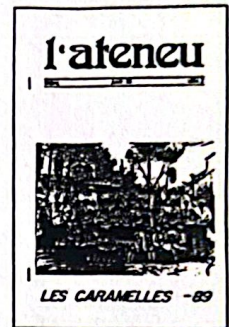
10è

n° 0 Agost - 88

n° 1 Desembre - 88

n° 2 Juny - 89

n° 8 Abril - 93

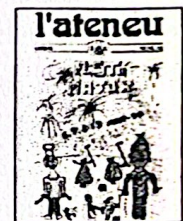
n° 9 Agost - 93

n° 10 Desembre - 93

n° 11 Abril - 94

n° 12 Agost - 94

n° 18 Agost - 96

n° 19 Desembre - 96

n° 20 Abril - 97

n° 21 Agost - 97

n° 22 Desembre - 97

n° 3 Agost - 90

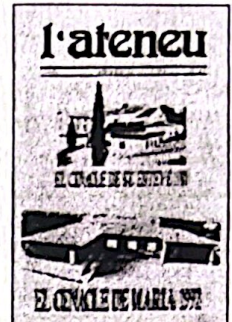
n° 4 Agost - 91

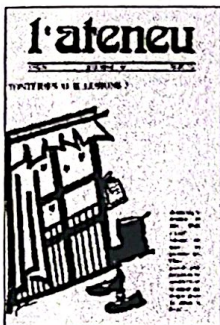
n° 5 Desembre - 91

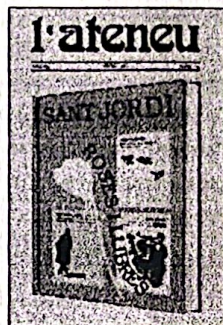
n° 6 Agost - 92

n° 7 Desembre - 92

n° 13 Desembre - 94

n° 14 Abril - 95

n° 15 Agost - 95

n° 16 Desembre - 95

n° 17 Abril - 96

n° 23 Abril - 98

n° 24 Agost - 98

n° 25 Desembre - 98

aniversari

• Agenda

Nit de NADAL, Dijous 24 de Desembre de 1998, a l'Ateneu.

TROBADA DE NADAL

després de la Missa del Gall, per tots els qui vulgueu venir a passar una bona estona amb cava, coca, torrons i alegria per a tothom, a un preu módic per persona.

Dia de NADAL, Divendres 25 de Desembre de 1998, a les 19:00h a l'Ateneu,

TEATRE

*el grup «Terra Baixa» amb l'obra LA MARE QUINA NIT!
original d'Assumpta González.*

DIA D'ANY NOU, Divendres, 1 de Gener de 1999, a les 19:00h a l'Ateneu.

VETLLADA NADALENCA

A més: RECOLLIDA DE LES CARTES ALS REIS D'ORIENT, a càrrec del molt il·lustríssim PATGE REIAL.

FESTA DEL SOCI, Diumenge 24 de Gener de 1999 (Sant Sebastià), a les 8:00h del matí,

ESMORZAR POPULAR

A les 19:30h,

BALL DE SOCIS,

-Tots els actes d'aquest dia són gratuïts per tots els socis-

CARNESTOLTES, Diumenge 7 de Febrer de 1999.

BALL DE CARNESTOLTES

Diumenge, 18 d'abril de 1999

FESTA DE L'ARBRE

Al migdia, Sardanes. Al vespre, Ball de Vetlla

• **Programa d'actes previstos per la celebració del 10è. aniversari de la revista «l'ateneu»**

Dimarts, 8 de desembre de 1998, a la sala d'actes de l'Ateneu Ordalenc

INNAGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ

«l'ateneu», 10è aniversari

1988-1998

Exposició visual i interactiva de com es fa la nostra publicació, des dels primers originals escrits a mà fins que arriba a les mans dels lectors. *Horari: de 13:00 a 15:00 h. i de 18:00 a 21:00 h.*

Dissabte, 12 de desembre de 1998, a les 18:00h, a la sala d'exposicions de l'Ateneu

PASSAT, PRESENT I FUTUR DE LA NOSTRA REVISTA

Intercanvi d'impressions entre l'equip de la revista, els membres de la Junta entrant i diversos col·laboradors incondicionals de la revista, per valorar el que ha estat una publicació amb 10 anys d'història. Us convidem a tots a assistir.

A les 20:00h, a la Sala d'actes de l'Ateneu Ordalenc,

EXPOSICIÓ

Obertura al públic de l'exposició. A més, farem una mostra en directe preparant una o varies pàgines d'una revista personalitzada, amb espontaneïtats que vosaltres ens donareu en aquell moment, (escrits, pensaments, opinions) per tal que pogueu veure en directe l'elaboració d'una pàgina qualsevol de la nostra revista.

Diumenge, 13 de Desembre de 1998, a la Sala d'actes de l'Ateneu Ordalenc, a les 11:00h del matí

TAULA RODONA

«L'ESTAT DE LES PUBLICACIONS A CATALUNYA»

amb la participació d'un representant de les següents entitats:

- SOCIETAT CULTURAL LA VICENTINA REVISTA «LA VICENTINA»
Sant Vicenç dels Horts
- ATENEU POPULAR DE PONENT REVISTA «RESSÒ»
Lleida
- ATENEU DE SANT JUST REVISTA «LA VALL DE VERÇ»
Sant Just Desvern
- ATENEU CULTURAL POPULAR REVISTA «XIPRERET»
Hospitalet de Llobregat
- CENTRE CULTURAL NOVA BADIA REVISTA «NOVA BADIA»
Badia del Vallès
- SANT PERE MOLANTA REVISTA «FONT TALLADA»
Sant Pere Molanta
- SANT MARTÍ SARROCA REVISTA «MARTINET»
Sant Martí Sarroca
- ATENEU ORDALENC REVISTA «L'ATENEU»
Ordal -Subirats-

L'objectiu d'aquest acte, més que una conferència és un intercanvi d'opinions sobre els problemes i les expectatives de la nostra i de les altres revistes d'Ateneus o Centres Culturals que, com nosaltres, troben dificultats per dur a terme aquesta tasca de difusió. Creiem que pot ser una jornada d'experiències molt productives, tant pel que puguem aprendre de les altres entitats, com pel que estiguem disposats a ensenyar.

A les 17:30h, a la Sala d'Actes de l'Ateneu Ordalenc,

FESTA DELS COL·LABORADORS

L'equip de la revista vol agrair personalment la tasca de tots aquells que han fet possible que avui puguem celebrar 10 anys; tots aquells que han escrit, col·laborat o participat en que «l'ateneu» veïés la llum sense interrupció durant aquest període. (els col·laboradors ja tenen la pertinent invitació)

Seguidament,

BALL DE CLOENDA DE FESTA per a tothom

SALUT

Al·lèrgies nasals

Què són?

Les al·lèrgies nasals, també anomenades rinitis al·lèrgiques, són unes enfermetats comunes que, per exemple als Estats Units afecta a uns 35 milions de persones. Els símptomes nasals són, entre d'altres, congestió nasal, mucositat, esternuts i picor nasal. De fet, si un catarro dura més de 7-10 dies pot ser que s'estigui patint una al·lèrgia.

Hi ha dos tipus d'al·lèrgies nasals:

- Al·lèrgies estacionals: També conegudes com Febre de fenc, són el tipus més comú. Generalment solen aparèixer a la primavera com a resposta als pol·lens dels arbres i a l'herba; les de la tardor es deuen al pol·len de les males herbes com l'ambrosia.

- Al·lèrgies nasals perennes: Segueixen un cicle anual. Alguns al·lèrgens que contribueixen a les al·lèrgies són la pols domèstica, els fongs i la caspa dels animals.

Forma en què afecten les al·lèrgies nasals

Els símptomes de les al·lèrgies nasals (congestió nasal, esternuts i picor) poden ser més que tant sols una molèstia. Aquests molestos símptomes poden inclús interrompre el son i afectar en el treball quotidià o en el rendiment escolar.

Les al·lèrgies nasals no suposen una amenaça per la vida, però són responsables de milers de milions de pessetes en serveis mèdics, medicaments i molts dies d'absència laboral i escolar.

Com controlar les al·lèrgies nasals?

Una forma de controlar les al·lèrgies és conèixer i evitar o eliminar els al·lèrgens que poden disparar les crisis d'al·lèrgia, tant a casa com en el treball. Les mesures que es poden prendre són, per exemple, tancar les finestres perquè no hi entri el pol·len, evitar activitats a l'aire lliure com passejar pel bosc, tallar la gespa i fer jardineria i utilitzar filtres per l'aire i acondicionadors d'aire.

A l'oficina, s'ha de mantenir l'àrea de treball tan neta i ordenada com sigui possible.

Cal evitar productes irritants com ara el fum del tabac, sabons, sprays d'aerosols.

S'ha d'utilitzar perfums i netejadors només en zones ben ventilades.

Tractament

El tractament farmacològic utilitzat amb major freqüència són els antihistamínics. Poden alleugerir la mucositat i els esternuts, però és probable que no alleugeregin l'obstrucció nasal.

La somnolència és un efecte col·lateral de molts antihistamínics.

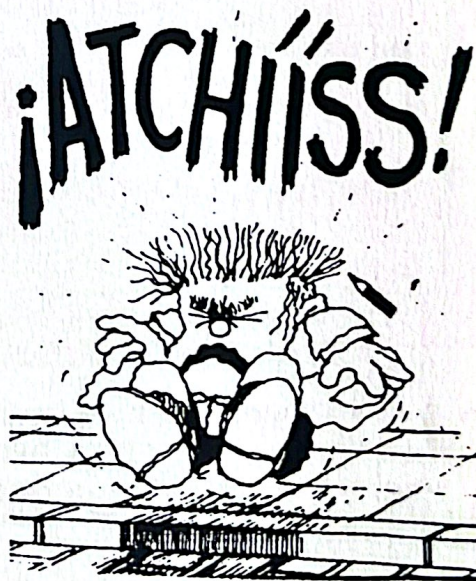
Els descongestius també s'utilitzen amb freqüència per tractar les al·lèrgies nasals. Alleugereixen la congestió nasal. Poden ser utilitzats aïlladament o combinats amb d'altres antihistamínics. Poden produir irritabilitat o somnolència en algunes persones.

Quan els sprays descongestius són utilitzats amb massa freqüència o durant molt de temps, poden provocar una congestió de rebot. Aquesta congestió de rebot significa que hi ha una obstrucció del nas inclús més gran, després de retirar la medicació.

La immunoteràpia (vacunes) pot ser una opció per algunes de les persones amb al·lèrgies.

Utilitzada de forma regular i amb el temps, pot fer que el cos sigui menys sensible als al·lèrgens.

Isidre Bages
metge

CUINA

L'ESPAI DELS DOLÇOS

La recepta

Pastes per a tè

Ingredients:

- 125 grs. de farina
- 100 grs. de sucre
- 80 grs. de mantega
- 2 ous
- 1 taronja

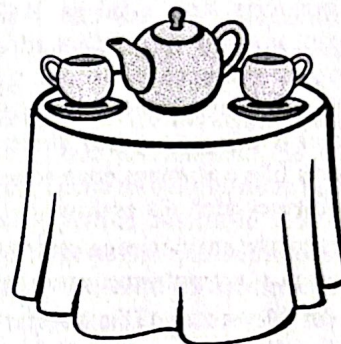
Elaboració:

1er. Fer fondre la mantega.

2on. Barrejar dins d'un cassó, la farina, 75 gr. del sucre, els ous (clara i rovell), la ratlladura de la pell de ½ taronja i tirar-hi la mantega fosa lentament.

3er. Posar la pasta anterior dins d'una mànega acabada en un cornet llis (si no teniu mànega es pot fer servir una bossa de plàstic, tallant-li una punta), i sobre la llauna de pastisseria fer-hi unes tires d'uns 8 centímetres de llargada.

4rt. Empolsar les tiretes amb el sucre restant i coure-les a forn mitjà (180°). Treure-les de la llauna a mesura que siguin cuites.

Pastes per a tè: teules

Ingredients:

- 100 grs. de farina
- 200 grs. de sucre fi
- 100 grs. d'ametlles crues
- 40 grs. de mantega
- 1 ou
- 2 clares d'ou

Elaboració:

1er. Ratllar les ametlles. Un cop ratllades, barrejar-les amb el sucre, l'ou (clara i rovell), la farina i la mantega fosa. Quan sigui ben barrejat, afegir-hi les clares a punt de neu.

2on. Passar la pasta a la mànega acabada amb un cornet llis i, sobre la llauna de pastisseria fer-hi unes rodones primes del diàmetre d'un duro. Coure-les a forn mitjà (180°).

3er. Quan estiguin cuites, sense deixar-les refredar, cargolar-les lleugerament d'una a una, deixar-les assecar una mica i ja es poden servir.

Esther Gallart

EDUCACIÓ

La Memòria

Cues de pansa és el que abans ens recomanaven per la memòria. Tenir o no tenir bona memòria és una cosa que pot condicionar bastant l'aprenentatge d'un alumne.

La memòria com a tal és «la capacitat de retenir i evocar dades que no guarden una relació amb el moment present i, parlem de memòria a curt o llarg plaç segons el temps que hagi passat». Potser, com a pares i educadors, ens preocupem per la memòria dels fills o alumnes quan aquests comencen a tenir problemes amb els estudis.

La capacitat memorística sempre pot millorar si d'entrada ja s'acompleixen aquestes bases:

1.- *La Motivació*: S'ha d'estar motivat per allò que s'ha d'aprendre.

2.- *La Organització*: Estar organitzat espai i temporalment ajuda a ordenar les dades al nostre cervell. (ser un bon esquerrà o un bon dretà)

3.- *La Interacció*: Intentar relacionar les noves dades amb les que ja sabem, deduir alguna cosa a partir del que ja coneixem.

4.- *El Ritme*: Una bona organització rítmica ajuda a cercar les dades quan es necessiten. No anar massa ràpid o a poc a poc.

Per això si un nen té mala memòria, tindrem que valorar com té aquests mecanismes i com els

utilitza, i a partir d'aquí observar si es dóna:

- Una manca d'atenció, sempre que l'ajudem a millorar el seu ritme i autocontrol millorarà la seva atenció.

- Descartar problemes auditius i de visió per tal que les dades no li arribin distorsionades.

- Vigilar la seva psicomotricitat, orientació espacial i temporal, al igual que la lateralitat (dreta o esquerra) per tal que estiguin ben definides.

- La poca motivació per part de l'alumne pot estar relacionada amb la seva poca autoestima, problemes de relació familiar, escolar, professor-alumne o de companys, mètode d'aprenentatge. Tots s'han de valorar per tal d'animar el seu estímul.

Sentir-se capaç de millorar en les capacitats d'aprenentatge i memorització donarà molta més seguretat i ànim a tot aprenent.

Informació donada per: INSTITUT MÈDIC DEL DESENVOLUPAMENT INFANTIL

Montse Miró

FOTO - NOTÍCIA

Un viatge inesperat

Feia molt de temps (per no dir anys) que el Josep i jo no anavem de viatge.

Gràcies a la Festa Major d'aquest any ho hem aconseguit. Ha estat formidable i tenim moltes ganes de tornar-hi.

Montse Rissos i Josep

VOCABULARI POLITIC

L'Ajuntament

Avui parlarem de la "Comissió de Govern":

L'Alcalde podrà destituir i nomenar membres de la Comissió de Govern en qualsevol moment, sense més requeriments que comunicar-ho formalment a l'interessat i donar-ne compte a la pròpia Comissió de Govern i al Ple Municipal. El càrrec de membre de la Comissió de Govern és voluntari; dit això, és imprescindible ser Regidor. Però, quines atribucions té la Comissió de Govern?

1.- És atribució de la Comissió de Govern la d'assistir a l'Alcalde en l'exercici de les seves atribucions, per la qual cosa serà degudament informada de les decisions més rellevants de

l'Alcaldia.

2.- La Comissió de Govern tindrà també les atribucions que li delegui l'Alcalde per decret o el Ple, en acord adoptat per majoria absoluta.

En l'exercici de la seva atribució d'assistir a l'Alcalde, la Comissió de Govern podrà emetre informes i atorgar el vist-i-plau a una resolució de l'Alcalde, aquest fet suposarà la corresponsabilització política davant el Ple Municipal.

El secretari de la Corporació aixecarà Acta de cada sessió resolutiva que celebri la Comissió de Govern, la qual serà tramesa a tots els Grups Municipals així com els Regidors que ho sol·licitin. El règim de sessions en el nostre

Ajuntament és de periodicitat quinzenal.

És imprescindible la presència, per la validesa dels acords, del Secretari de la Corporació en el moment d'adoptar-los.

És important saber també, que la Comissió de Govern, al contrari del Ple, no és pública, però podran assistir-hi els Regidors o personal que sigui convocat per l'Alcalde als efectes d'il·lustrar la Comissió sobre els assumptes a tractar.

Antoni Soler i Vendrell

LLIBRES PER LLEGIR

Fitxa Bibliogràfica

AUTOR: Raimon Panikkar
 TÍTOL: La Trinitat.
 Experiència humana primordial.
 EDITORIAL: Empuries
 Nº PÀG. 137

SINOPSI:

Aquest llibre ens presenta una anàlisi detallada del tema de la Trinitat, que no és, com molts creuen, una exclusivitat cristiana. La intuïció trinitària, tot i expressar-se amb altres símbols, es troba present en la majoria de cultures de la humanitat. Ens ve a dir que la Trinitat no parla tan sols de les profunditats del trascendent sinó també de les altures de l'home i de la realitat de la terra. A aquesta experiència profunda, Panikkar l'anomena Trinitat radical i demostra com les tradicions més diverses de la història poden sorgir d'un diàleg fecund entre totes les religions, i així poden arribar a una harmonia en què la humanitat convisqui en pau.

AUTOR: Norman Miler
 TÍTOL: L'evangeli segons el fill
 EDITORIAL: Anagrama (en castellà)
 Nº PÀG.: 202

SINOPSI:

Aquesta obra explica, a mode d'història, la vida de Jesucrist, però narrada per ell mateix; és a dir, en primera persona. No es tracta de cap obra que intenci desbancar o rebatre cap evangeli; no preten blasfemar, ni escandalitzar, ni ofendre, sino intentar comprendre millor a un personatge fascinant, presentant-nos una visió humana de Jesús, un Jesús de carn i ossos..

Davant l'aparent demanda d'espiritualitat que acompanya el fi del mil·lenni, l'autor ens aproxima a un dels grans mites de la humanitat.

Mariàngels Buira

ALTRES ...

• Teatre

El 25 de Desembre de 1998, a les 19:00h,

El Grup de Teatre "TERRA BAIXA" d'Ordal,
sota la direcció Isidre Ros, representa l'obra de teatre:

"LA MARE QUINA NIT!"

Comèdia, original d'Assumpta González

REPARTIMENT

Victòria	Conxita Llorens
Núria	Lúcia Casas
Carme	Teresa Miró
Ernest	Antoni Soler
Ambrós	Josep Baques
Joan	Joan Raventós

FITXA TÈCNICA

Apuntador:	Maria Rosa Llorens
Direcció:	Isidre Ros
Decorats:	Germans Salvador
Mobiliari:	Expo Mobi
Vestuari i perruqueria:	Grup Terra Baixa
Llum i Sò:	Oscar Tuyà

SINOPSI:

Comèdia en tres actes, situada en una sola nit, però que la fa moguda una dona: mare, sogre i busca raons. Tot amb gran caràcter, bo o no. Vosaltres mateixos!

• Reis '99

Un any més la comissió de Reis d'Ordal organitza una sèrie d'actes per les Festes Nadalenques.

Enguany, a més de la tradicional cavalcada de Reis, tenim previst uns actes per a tots els nens i nenes del poble. Tot això estarà al programa que entregarem casa per casa, el dissabte 19 de desembre.

També volem donar les gràcies a tota la gent col·laboradora i que ens ajuda desinteressadament a

tirar endavant aquest projecte, ja que sense ells quasi seria impossible fer-ho. Us demanem a tots que sortiu a rebre la Cavalcada i ens acompanyeu en aquesta Festa.

Bones Festes!

Comissió de Reis d'Ordal

• Observant el cel

El fet d'estar observant els estels és una antiquíssima activitat humana. Avui en dia s'ha convertit en una ciència extensa i fortament especialitzada de la qual s'hi deriven moltes branques, però bàsicament dues: l'astronomia planetària (estudi dels planetes) i l'astronomia de cel profund que és l'estudi dels estels, galàxies, cúmuls globulars, nebuloses planetàries, asteroides, cometes, etc... Sabíeu que per observar qualsevol d'aquests objectes, que segurament a alguns ni us sonen, només cal per veure'ls uns senzills prismàtics i un cel ben fosc? El problema només és saber on són, ja que trobar-los en un cel tan gran és com buscar agulles en un paller.

Si volem veure els principals planetes ho tenim fàcil ja que són els astres que més brillen durant la nit. Quan veieu un estel que brilla desmesuradament i el mireu fixament i veieu que no «titil·la» de ben segur que és un planeta. Es veuen a simple vista però amb l'ajuda d'uns prismàtics o d'un petit telescopi podreu veure molts més detalls, com les fases de Venus, el disc de Mart, les principals llunes de Júpiter i les seves bandes nuvoloses, l'anell de Saturn, etc.

Com he dit abans, per veure els objectes de cel profund la cosa es complica ja que la majoria no són visibles a simple vista; per tant, hem de conèixer la seva posició exacta. Hi ha dos mètodes per localitzar-los: primer, aprendre com estan disposades les constel·lacions per situar-nos en una zona determinada del cel i, a partir d'aquí, anar saltant pels estels amb l'ajuda d'un mapa fins trobar l'objecte desitjat. I segon, per coordenades equatorials, però aleshores ja necessitarem una muntura equatorial amb uns cercles graduats per suportar els binocles o el telescopi.

Us preguntareu que fan els binocles o els telescopis per poder veure el que els nostres ulls no poden veure. Doncs bé, la seva principal missió és captar més llum que els nostre propis ulls i després (però no tant important), augmentar la imatge.

Quan estem en un lloc ben fosc durant uns deu minuts, les nostres pupil·les es dilaten per tal de veure-hi més, però el seu diàmetre

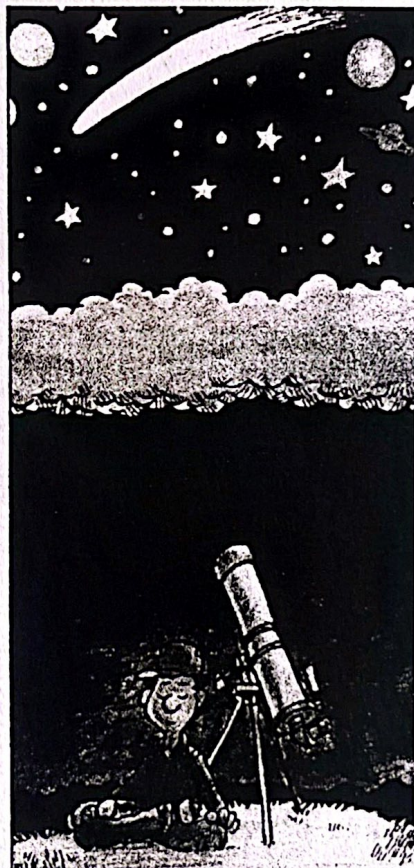
mai supera els sis o set mm. Agafant com a referència els 7 mm., es dedueix fàcilment que un objectiu de 7 cm. capta cent vegades més llum que el nostre ull, i un telescopi de 70 cm. professional capta 10.000 vegades més llum que el nostre ull. Per tant, el més important d'un telescopi és el seu diàmetre o obertura, ja que així, com més gran és, objectes més dèbils

podem captar. Concretament, el meu telescopi té un objectiu de 35cm. (la qual cosa vol dir que capta coses 5000 vegades més dèbils que l'ull humà) el qual em permet veure i fotografiar milers d'objectes de cel profund.

Com qualsevol altre tema, aprendre a veure i conèixer el cel necessita paciència, temps i interès. Un gran telescopi no mostrarà a l'observador inexpert el que un petit telescopi, portat al límit, permet veure a l'observador experimentat. L'observació del cel no precisa d'un coneixement tècnic, però en gaudirem més si sabem què s'ha de mirar i com s'ha de fer.

Per descobrir les meravelles còsmiques que hi ha en les profunditats de l'espai i el temps (inclòs amb un equip senzill) només ens cal curiositat i entusiasme.

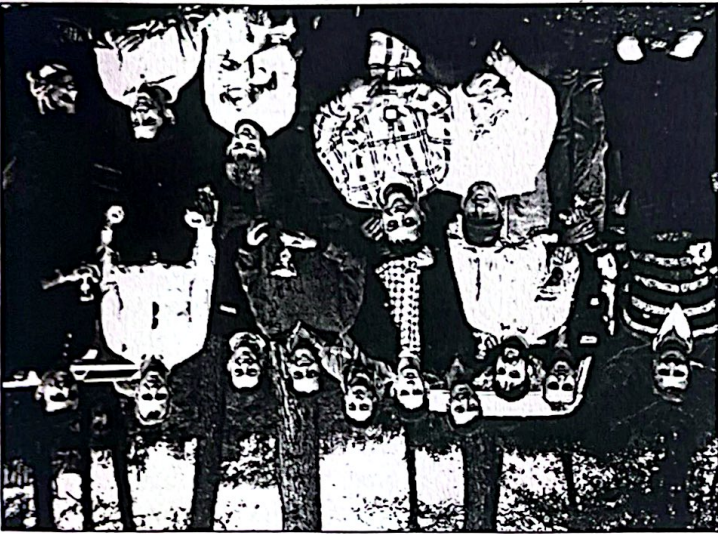
Cèsar Vendrell

La Redacció

De bon matí ja es va fer un esmorzar el «Corsa». Casas, amb un Ford Ka i el Miguel Pi, amb D'Ordal hi varen participar en Jaume com un dels quatre escenaris del campionat. organitzadors han escollit el camp de futbol per la Festa Major aquesta prova els la bona acollida que té des de fa dos anys del campionat d'estalòm d'hivern. Degut a va celebrar al nostre poble la tercera prova El dia 15 de Novembre d'enguany es

temps i no fer caure cap com. un gran esforç per aconseguir el millor participants, 14 en total, hagueren de realitzar prova d'Ordal va ser molt tècnic, i els tomàquet, vi i cafè. El recorregut de la per a tothom amb botifarra, pa amb D'Ordal hi varen participar en Jaume com un dels quatre escenaris del campionat. organitzadors han escollit el camp de futbol per la Festa Major aquesta prova els la bona acollida que té des de fa dos anys del campionat d'estalòm d'hivern. Degut a va celebrar al nostre poble la tercera prova El dia 15 de Novembre d'enguany es

• Campionat d'Estaloms d'Hivern '98

La Junta dels Gegants d'Ordal

93 - 817.91.97 (Sr. Isidre Ros)
93 - 817.90.23 (Sra. Natàlia)

Interessats trucar als telèfons:

el folklore del nostre poble. totes aquelles persones que, com nosaltres, estimen Esperem molt aviat rebre la col·laboració de

el nostre poble d'Ordal. tradició d'anar arreu de Catalunya donant a conèixer Gegants d'Ordal, no podran seguir amb la seva arrels. De no ser així, arribarà un moment que els fer gresca, però de treballar per conservar les nostres principalment jove, amb ganes de passar-ho bé, de interessant el poder comptar amb més gent, ençà que no ha entrat gent nova. Pensem que seria a tothom que vulgui participar-hi, ja que fa uns anys Creiem que ara és el moment de fer una crida han anat entrant noves generacions.

L'Agrupació Folkliòrica d'Ordal, amb 32 anys de vida, ha tingut els seus alts i baixos però, gràcies a Déu sempre hem anat tirant endavant. Vam començar amb un grup integrat per als membres de la Junta de l'Ateneu; després, amb el pas dels anys, s'hi van anar incorporant una segona generació de gent més jove i així, successivament,

• Agrupació Folkliòrica d'Ordal

• **Ceràmica Catalana**

Si bé hi ha grans obres d'art de reconeguts artistes, n'hi ha d'altres que passen desapercebudes perquè són més modestes.

L'existència de ceràmica prehistòrica ens ve donada per la troballa d'un material del 5.500 a.C., en un caverna de l'Iran i també de Palestina. Són peces d'argila elaborades per unes cultures primitives.

No és la meua intenció fer aquí una exposició detallada de tota la ceràmica que a través dels segles s'ha descobert a Egipte, Mesopotàmia o Grècia. Senzillament parlaré d'unes peces sortides de les mans d'un terrisser i que, al llarg dels temps, van servir d'arrambador/sòcol complement decoratiu a l'enrajolat de terra i a les parets dels palaus i de les cases senyorials de l'època.

Tots sabem que, en l'obra d'un gran artista, hi podem detectar la personalitat i l'estil propi de l'autor. En les rajoles de ceràmica també hi apreciem l'estil i l'època. Ens ho indiquen els reflexos metàl·lics i es poden classificar en diferents grups: bicolor, d'influència musulmana, europea, andalusa o gòtica; policromades i dels oficis, entre d'altres.

En aquest sentit, parlarem de la rajola catalana, que va agafar un paper privilegiat i de

protagonisme -per la seva qualitat artística- dins de l'art català al món.

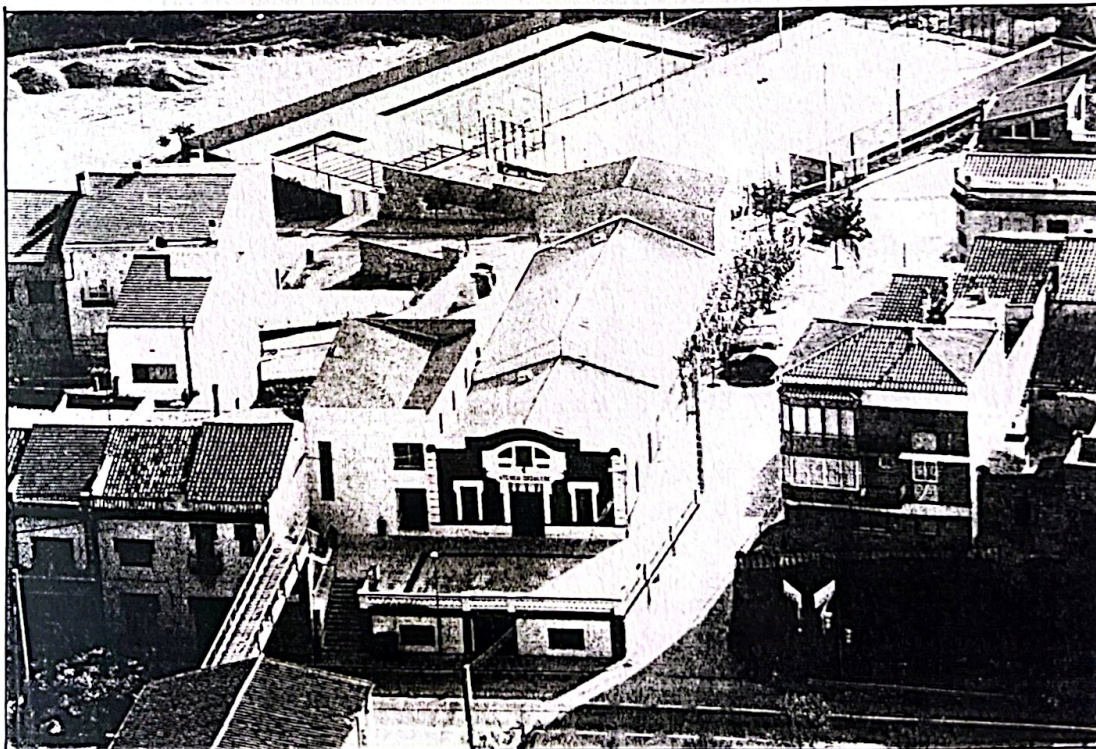
Durant el segle XVIII i la primera meitat del XIX, la producció catalana de rajoles d'unes mides aproximades de 13,5 cm. és molt abundant. Algunes d'elles són:

- "clavell"
- "l'escata"
- "bigot o palmera"
- "estrella"

*Isidre Aymerich i Bernal
Col·leccionista*

(Si algú està interessat obtenir mes informació referent al "Col·leccionisme", pot adraçar-se a l'equip de Redacció de "l'Ateneu").

• **Instal·lacions de l'Ateneu Ordalenc**

• Programa assistencial

L'Associació Casa Família El Cenacle té en funcionament un servei d'assistència i acolliment residencial amb dos establiments: el Cenacle de Sant Esteve i el Cenacle de Maria.

El programa assistencial compleix les disposicions de l'annex del dret 284/1996, de 23 de juliol, de regulació del sistema català de serveis

socials, i amb els requisits exigits als centres col·laboradors del programa de suport a l'acolliment residencial i diürn del Departament de Benestar Social.

- Tipologia de Serveis

Servei d'habitatge tutelat per a gent gran	Casa Família del Cenacle Sant Esteve	9 places
Servei de la llar residència per a gent gran	Casa Família del Cenacle de Maria	4 places
Servei de residència assistida per a gent gran	Casa Família del Cenacle de Maria	30 places
Servei de centre de dia per a gent gran	Casa Família del Cenacle de Maria	10 places

- Funcions i prestacions dels serveis

Allotjament	* Disponibilitat de casa i d'habitació pròpia, amb la possibilitat d'empadronar-s'hi.
Manutenció	* Servir els àpats corresponents, amb la qualitat, quantitat i varietat adient a les necessitats de les persones ateses. Atenció a les necessitats nutricionals individuals en funció de les afeccions estructurals, orgàniques i metabòliques de les persones grans.
Acolliment i convivència	* Permanència amb caràcter permanent o temporal, o en règim diürn, en un entorn d'assistència i relació substitutiu de la llar.
Atenció Bàsica	* Cures de suport, ajut o suplència en aquelles necessitats que la persona gran no satisfaci autònomament.
Hàbits d'autonomia	* Estimulació de les capacitats funcionals d'acord amb les condicions bio-psicosocials individuals.
Dinamització sócio-cultural	* Aplicació d'un programa d'activitats que estimuli les capacitats creatives i de la relació de les persones grans.
Suport socio-familiar	* Afavorir les relacions de la família amb l'usuari i amb el seu entorn.
Atenció a la salut	* Seguiment de l'evolució de les alteracions físiques i cognoscitives i de les dependències que se'n derivin per a prevenir problemes de salut nous.
Higiene personal	* Atenció a l'auto-imatge.
Bugaderia	* Servei de rentat, planxat i repàs de la llenceria i roba d'ús personal.

- Destinataris

S'atendrà, en règim d'intern o diürn, aquelles persones grans, preferentment del municipi, que requereixin determinat nivell d'organització, suport, ajut o suplència per a realitzar les activitats de la vida

diària o que, essent autònomes, donades les seves circumstàncies socio-familiars, precisen la substitució de la llar.

... ⇨

- Ampliació del Cenacle de Maria

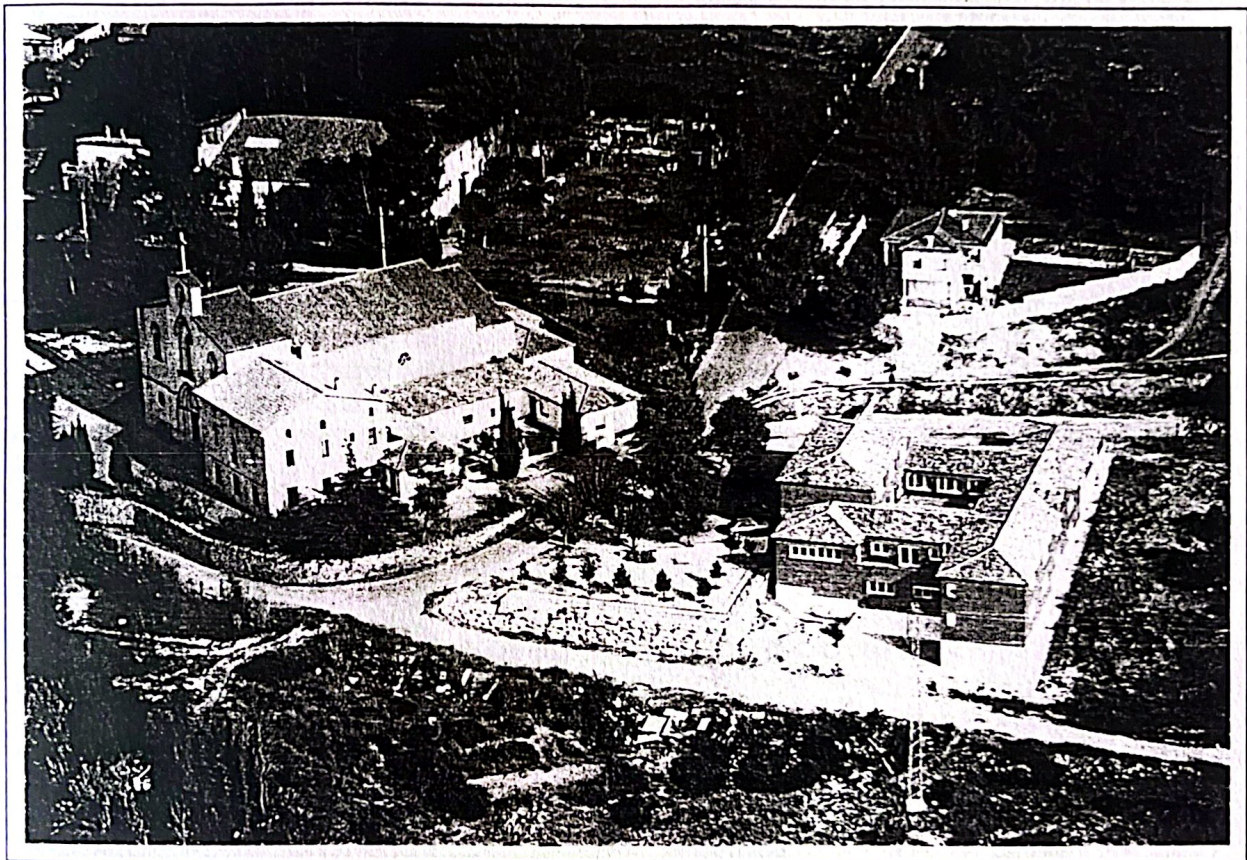
A causa d'una millor viabilitat funcional i econòmica dels equipaments, sota la perspectiva de les disposicions normatives vigents, la Junta del Cenacle degudament assessorada, acordà la modificació i ampliació de les estructures existents.

A la segona planta s'hi ha construït 7 habitacions dobles, dues sales d'estar, 2 banys geriàtrics, perruqueria i una habitació pel servei.

Aquesta planta comunica a l'exterior, al bosc, acuradament explanat, podent gaudir d'una magnífica terrassa- mirador.

Enllaça les tres plantes un ascensor, amb capacitat per a sis persones, a més de l'escala existent. A la primera planta està situada la bugaderia i la sala espaiosa d'activitats.

Esperem que el Sr. Bisbe beneeixi les noves dependències el dia 26 de desembre, Festa de Sant Esteve.

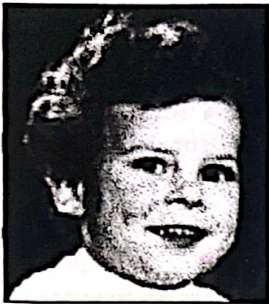

L'església neix en el Cenacle, el dia de la Pentecosta.
Avui, el Cenacle creix en l'església, amb el foc que l'inflama.

Mossèn Josep Raventós

FELICITATS

Isaac Soler

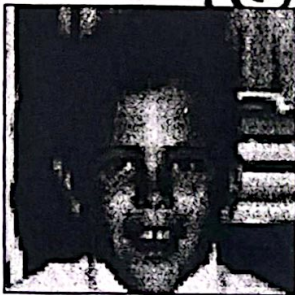

Montse Tres

Rafael Julià

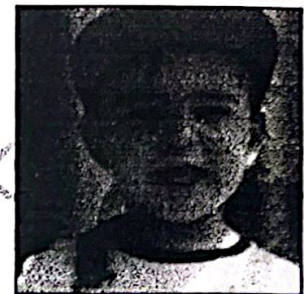
Aquest any han fet 18 anys!!!

Cristian Pons

Laura Mensa

Xavier Vendrell

Ariadna Chamorro

Mª del Mar Casas

Elisenda Vendrell

Mireia Raventós

Per molts anys!!!

FET A CASA

• Aquells anys difícils

Sóc el Josep de Cal Ferrer i m'he assegut davant l'ordinador per escriure un nou capítol i penso parlar-vos d'aquells anys tan negres i difícils de la postguerra, quan nosaltres els que ara som avis estàvem en plena joventud.

Doncs en aquells anys el nostre petit poblet d'Ordal en comptes d'un poble semblava un quarter ja que durant el dia pels nostres carrers només s'hi veia voltar soldats i oficials a veure si podien trobar alguna noia pel carrer per poder petar la xerrada.

Com ja sabeu sóc fill de Cal Ferrer (on ara hi ha la Casablanca), la casa del costat se'n diu Ca la Mestra, aquesta casa va servir de quarter un cop acabada la guerra, i tots els soldats que hi havia eren presoners de guerra als quals els hi feien fer treballs forçats com arreglar els ponts que havien volat quan havien entrat els nacionals.

Era un temps que les coses i les feines no rutllaven gaire bé, doncs el jovent si volia guanyar alguna pessetona havia de treballar moltes hores fora de casa i en unes feines molt pesades, sovint estaven tot el dia de sol a sol a les pedreres del Lladoner i del Forn del Fèlix i nosaltres, la colla de Cal Ferrer tots els dies de la setmana els passàvem treballant a la muntanya en una feina molt bruta i molt pesada, però, enfi, a «tranques i barranques» anàvem vivint i tirant endavant.

El jovent de la meva edat (teníem 15-16 anys) erem un grup que teníem molta afecció a fer teatre, i el Centre era com si fòs casa nostra.

A prop d'on visc ara hi havia Ca la Visita que com que no hi vivia ningú els oficials (que n'hi havien molts) se la van apropiat i la feien servir de quarter general i així vivien més al centre del poble per poder tenir més a prop les noies del poble i poder-les festejar.

Un diumenge que feiem una funció molt maca, el Centre estava ple de gom a gom de gent i de soldats. Hi havia també un oficial que li deiem «El Negre» el qual sempre tenia molta « mala baba». Havent començat la funció que era en català, i per aquells anys la nostra llengua era molt perseguida, va pujar aquest oficial a dalt de l'escenari i li va dir a mossèn Fortià (que feia d'apuntador) que havíem de plegar i que en català no en podíem fer cap més de funció i si continuàvem faria tancar el local.

I mossèn Fortià que ja el coneixia per allò de la «mala baba», va dir que tothom passés per «taquilla» (guixeta) que se li tornaria l'import de l'entrada i que no es faria cap més funció en català fins a nova ordre i d'aquesta manera va quedar el Centre paratitzat sense poder fer-hi funció ja que els joves que feiem teatre encara no sabíem prou bé el castellà i no ens hi enteníem.

Sort que el jovent, el diumenge, de la nostra manera també ens sabíem divertir, i cap a les sis de la tarda i fins les nou del vespre tots cap a l'Ateneu a ballar amb el «manubri» i com que hi havien tants soldats totes les noies s'ho passaven molt bé perquè de balladors no ens en faltaven mai i els joves del poble de la meva edat quasi tots ja teníem les nostres amiguetes.

Josep Ferrer

• ½ Dotzena de filosofia

- ✓ Som com les nous, cal que ens trenquin perquè ens coneguim.
- ✓ Un negre amb pinces no és tan negre.
- ✓ El desordenat quan perd un paper té l'esperança de trobar-lo, l'ordenat no.
- ✓ No preguntis què pot fer el teu país per tu, si no tu pel teu país.
- ✓ Es pot comunicar el coneixement però no la saviesa.
- ✓ La intuïció sense intel·ligència és només un accident.

Llúcia Casas

• Una carta als reis mags

Estimats Reis Mags: Melcior, Gaspar i Baltasar.

Tinc ganes d'escriure-us aquesta carta com quan era petita amb molta il·lusió, amb el cor una mica encongít perquè us voldria demanar moltes coses i no sé per on començar.

Cada any espero a que arribi aquesta nit tant màgica, la vostra nit, la nit dels Tres Reis, la nit dels Reis Mags, la nit de les joguines i els regals.

Molts i molts regals, però... no us penseu pas que tot el que us demanen els infants siguin joguines, en cada joguina us demanen moltes altres coses, perquè cada joguina té un significat que ells no saben explicar, però sí el seu cor i la seva forma natural de demanar-ho amb regals, molts regals, sembla que no en tinguin mai prou.

I és que els infants no en tenen mai prou d'amor, no la comprenen aquesta paraula «prou», ells tenen la paraula «més», a mesura que es fan grans ja no demanen tant; també aprenen a donar.

Aprenen del vostre exemple que doneu i doneu il·lusions..., esperances... carinyo..., imaginació i moltes més coses a canvi de res, de res material, però sí un somriure, una cara embadalida, uns ulls plens d'il·lusió...

També aprenen que encara que ho demanin quasi tot, no es pot tenir tot encara que els Reis siguin màgics. Seria molt avorrit tenir-ho tot. En canvi és més divertit compartir-se les joguines els uns amb els altres, encara que en un principi costi una mica.

Les joguines, els regals, siguin petits, cars o barats representen aquests regals espirituals que desitgem tenir i donar. En l'aparença d'aquests regals tan ben embolicats no hem d'oblidar el significat dels veritables regals d'aquesta vida.

Si refelexionéssim respecte dels primers regals? Vàreu seguir una estrella per tot un desert, convençuts que us portaria a veure «el Rei dels Reis» i el trobaríeu en un palau. En canvi, sorpresos, el vàreu trobar en un «pessebre», però vàreu renunciar a la lògica i el sentit comú i vàreu acceptar amb valor i entusiasme l'esdeveniment del «Nen» que havia de canviar el món i vàreu oferir-li els vostres millors regals «or, incens i mirra», però el millor regal que vàreu fer va ser acceptar aquell Nen de l'estable com el Salvador. I per això vàreu enganyar a Herodes per tal que Maria i Josep poguéssin fugir amb l'Infant cap a Egipte. Aquest són els millors regals que heu fet mai per tots nosaltres.

Per això quan us veig passar amb les carroces escampant tanta il·lusió m'emociona.

Reis Mags, la vida ens dona tants regals: estimació, fe, confiança, alegria, pau, seguretat, segones oportunitats, amistats, caritat, tendresa, generositat, compassió, gresca, saber donar, saber acceptar, saber rebre, i la llista s'allargaria molt.

I en la vida de cada dia tenim tants regals si ens parem a pensar... el somriure del nen, una abraçada d'infant, una carícia a l'àvia, jugar a ser petits una estona, mirar quan surt el sol pel matí, compartir una xerrada amb un amic, mirar la lluna plena quan és de nit, mirar els estels quan no hi ha lluna, i tants detalls molt més petits del dia a dia.

Tot el que us vull demanar és que en cada regal que destapem hi trobem aquell sentit espiritual, que necessita el nostre cor, i així anar-lo fent créixer durant l'any en l'amor d'aquests dies .

Us vull donar les gràcies per haver anat a adorar al Nen Jesús i fer-li tots aquells presents tan meravellosos amb tant de cor.

Nadal no seria Nadal sense els regals del cor.

De tot cor, gràcies Reis Mags.

Maria Rosa Tres

• Qüestió d'identitat

Arriba el Nadal, ho estem veient, ja el tenim aquí. És el temps màgic, que ens crida a la unió, a la felicitat. És el temps de trobar-se amb si mateix. Però, ves per on, resulta que, avui en dia, el món és tan gran que ben bé sembla que un país no sigui res; no diguem ja una persona...

La qüestió és, per suposat, ser o no ser...; però la qüestió que hi va lligada és que és el que som. I potser ens ho hauríem de preguntar, oi? Sobre tot ara, que ve el temps de reflexió... Qui som? Si ens hi posem, éssers humans, amb uns sentiments, característiques i facetes pròpies, no només de l'ésser humà, sinó també de l'individu. Aquesta és la nostra identitat, sens dubte. Però quina és la identitat que el món ens fa correspondre? Perquè ens entenguem, que som, per el món?

Hi ha una cosa prou clara: el món creix. S'expandeix, augmenta, cada cop hi ha més persones que habiten aquest món nostre. Fem, ara, un paral·lelisme; les fruites. Les taronges, posem, que venen del mercat, no solen tenir un preu fix; si n'hi ha poques, perquè la collita ha estat desastrosa, o perquè no és el temps, el preu puja; són més cares. Però que passa si n'hi ha moltíssimes, si n'hi ha un número incalculable? S'abarateixen, costen menys. Doncs, de la mateixa manera, en un món en el que hi ha tanta gent, gairebé persones a l'engròs, cadascuna, cada individu, per separat, i, desgraciadament, no té tan de valor, és menys important, menys singular, menys imprescindible. I és així com el món es va robotitzant, mecanitzant.

I ara ho estem veient, ho tenim pràcticament a la cantonada; tenim una cultura nadalenca força singular: els reis d'orient, les nadalles escènica dels pastors, la representació escènica dels pastors, la «maqueta» del pessebre a les llars... i ves per on que un país -tothom sap quin és- per ser influent i el més poderós del món, prova d'inculcar la seva pròpia cultura a la resta de països, una mena d'imposició imperial assimilable a la dels romans antics, que pretenien un «món romà», un pensament únic, universal, una única cultura i un únic poble. Així que, malauradament sense que ens n'adonem estem substituint els reis per Santa Claus, el pessebre pel Christmas Tree, la celebració del naixement de Crist per

L'època de zel en l'ètica humana, i així tantes altres coses. Els estrangers no són ni han estat mai, negatius per ells mateixos; però quan aquestes «importacions» foragiten allò que pertany a la nostra identitat, extraordinàriament esdevenen destructius. El «món igual» sembla, per desgracia, cada dia més a prop. Podem imaginar que seria de nosaltres si esdevinguéssim tots idèntics? Tots intel·ligents, tots macos i perfectes. I cal que recordem que dues coses iguals mai no són constructives, més aviat al contrari; el que constitueix, el que fa néixer, el que engendra és precisament el canvi, la diferència, la pluralitat, la diversitat, la contrarietat, fins i tot.

Ser el que és tothom és la tendència que durant els últims anys ha regit aquest món, i cal que recordem, un cop més, que ser únic, ser diferent, no ser com tothom no té per què ser cap mal, no ens n'hem pas d'avergonyar. I és que en el nostre temps, gairebé podem dir que hi ha un codi establert, pel qual l'individu té cabuda a la societat només si acompleix les qualitats demanades: tenir un cos escultural - i si no es té, es fabrica-, ser intel·ligent, comportar-se, caminar, parlar i actuar d'una manera determinada. Qui presenta mancança d'alguna qualitat és, i no ho podem negar, d'alguna manera discriminat

Donada, doncs, aquesta trista situació, no és pas d'estranyar que visquem en una societat intel·ligent, desgraciada; ja que, quan realment som feliços, és quan ens fem notar, quan ens adonem que els qui ens envolten tenen constància de nosaltres, ens tenen presents. I en aquestes circumstàncies, poc importen les persones; importen les masses, les majories, les modes, les tendències. Res més.

Ara ens toca a nosaltres de «fer-nos notar» de cridar ben fort i mostrar-nos al món sencer. Ens toca de fer veure que som persones, una a una, que opinem, i que vivim.

Joan Pau Injertos Vendrell

.....
A p u n t s

• **AMPA**

Un cop més des de l'Associació de mares i pares de Subirats, hem treballat per poder tenir l'espai de xerrades trimestrals que tant desitgem, per així aprendre a millorar i estimular la imaginació per educar els nostres fills amb coherència i alegria.

Estem molt satisfets de l'assistència de les anteriors conferències. Però desitjarem que més pares poguessin trobar temps per gaudir de les explicacions i el col·loqui que es fa en les conferències. A més gent, més aportacions de preguntes i experiències noves per compartir, de les quals tots en podem aprendre i treure'n profit. També són molt gratificants les tertúlies i el canvi d'impressions que es fan un cop acabada la conferència.

El cicle de conferències s'efectuaran «una» per trimestre escolar, durant el curs 98-99. Estan dirigides per «Especialistes en psicologia infantil». Hi ha un psicòleg diferent per cada tema a tractar.

Aquestes conferències són rotatives, Ordal, Sant Pan i Lavern. Tothom hi està convidat, no fa falta pertanyer a cap A.M.P.A.

Us esperem!! Benvinguts!!

• **«L'Ateneu» 1988-1998**

Començant a repensar des de quan escric a la revista, em venen records, dolços records dels nostres primers anys a Ordal. No els posaré pas tots, ja que no cabrien ni en un llibre, però sí us en mostraré uns quants.

Nosaltres, la Carme i jo, i els nostres fills, en Quim, la Mª Carme i en Xavi, vàrem aterrisar a la bella contrada del poble més simpàtic i sa del Penedès, l'estiu del 1962, per tal que un dels nostres fills es refés d'una lesió que necessitava un clima a mitja altura. La Carme ja coneixia Ordal d'abans de la guerra del 36. D'aleshores ençà tot ha canviat molt: no hi havia telèfons ni aigua -calia anar al pou- i es podia patinar per la carretera; ara és un poble pròsper, amb un bon «standart» de vida.

Havíem llogat per l'estiu una casa de planta baixa i dos pisos, molt a l'estil del Penedès. Entrada, sala ample i celler mig soterrat, una escaleta per accedir del pis amb balcó a l'espaiosa sala d'entrada. Menjador, cuina amb llar de foc i un bon terrat; a dalt, les habitacions. Era de Cal Tres, al costat hi vivien ells, que hi tenien una botiga de merceria, i a l'altre costat hi havia el Centre Catòlic. Teníem un cotxe petit, negre: un FIAT «Balilla».

De rector hi havia mossèn Damià Sanchez Bustamante. Els vespres, al carrer, jugàvem amb tota la quitxalla del barri: els de cal Cacauero, de Cal Balanyà, de Ca la Trini, de Cal Tres, de Cal Pifarré... Algun vespre hi venia també mossèn Damià i fins i posà un llum més fort al Centre perquè ens hi veiéssim millor. Les nits al carrer de casa eren divertides i concorregudes: feiem jocs, feiem cinema, feiem conversa...

A l'estiu següent, mentre arribava mossèn Raventós en olors de multitud, mossèn Damià se'n anava amb la seva moto i només l'acomiadaven la Carme i la Mª Angels Pifarré. També recordo els berenars a la fonteta i a Mas Granada. Els nostres fills tenen l'impacte d'aquest poblet que està situat a 30 Km. de la ciutat i a una alçada d'uns 500 metres sobre el nivell del mar; però el que no se'ls esborra és l'empremta dels nois i noies de la seva edat, senzills, planers, oberts, treballadors i alegres. Els han influenciat tant en la senzillesa com en l'obertura i l'alegria; han fet campaments, colònies, i s'han anat fent grans al seu costat durant força anys. Ells estimen tant al poble com a la seva gent, les seves famílies i realment també es senten estimats.

Mossèn Raventós aportà al principi un estil i una empremta de gran volada: es van fer els Nans i els Gegants, es fa el pont d'en Martinet, els campaments, les tómboles, les carrosses de la Mercè, els balls regionals...

L'any 1966 estrenem casa, «L'Abrigall», que el Sr. Conrado ens ha fet amb encert i carinyo sobre uns dibuixos meus. Fet remarcable: ens coneixem amb en Pere i la Mª Rosa, una amistat que durarà sempre més, tant entre nosaltres com entre els nostres fills. Ens estimulem els uns als altres i fem la primera comèdia «Terra Baixa» d'Àngel Guimerà, pel nadal de 1967.

Bé, volia parlar dels 10 anys de la Revista i els records s'han anat enfilant; què bonic! quantes coses han passat a Ordal en aquests 36 anys!

I un dia, un d'aquells nois del carrer de casa, ja fet un home casat, un treballador incansable, em parlà de la Revista i em demanà un escrit. No sé pas quan va ser, ni en quin número van sortir les meves primeres lletres que en demanava el Magí. Després, la Cèlia, formigueta constant em va fent memòria per si puc escriure (realment, no sé que m'hi veuen).

I així he anat fent i responent a aquestes invitacions.

M'heu fet un gran bé, perquè m'heu fet anar pensant en moltes coses; cada escrit és un petit esforç de concreció, de records; de barrinar, reflexionar, d'amor i això és molt bo per mi.

M'ho he passat bé escrivint per «L'Ateneu» i l'estimo.

Per mi «L'Ateneu», és més que una sorpresa grata, ja que et fa conèixer valors amagats de molta gent que si no fos per ella, no hauries esbrinat mai. Qui vulgui que sigui té a les mans un treball constant i feixugós, però sobre tot, ben fet; d'una qualitat colpidora, plena d'escrits amb gran sentit, poesies ben treballades i inspirades, etc. Només ens cal mirar els sumari per adonar-nos-en de la qualitat de la gent d'Ordal.

No cal dir que tot plegat ha estat un bon encert, perquè ha ajudat a una comunicació més directe entre la gent del poble. 275 exemplars arriben a les llars i informen, i, quasi sense percebreu, ens anem coneixent tots plegats, ens anem estimulants per superar-nos, per col·laborar, per tenir fe en el que fem.

Al llarg dels anys, des de que en Jaume Soler l'impulsà, hi ha anat treballant joves i grans, de quasi bé cada família del poble; d'una o altre manera algú hi ha participat. Això, a part de fer bé a Ordal, els ha fet a tots ells més responsables, més erudits, més crítics, madurs i agosarats. Qui ha treballat per «L'Ateneu», ha treballat pel poble i també per a ell. Tots tenim quelcom únic i diferent per comunicar que ens fa extraordinaris.

Jo diria que la Revista ha contribuït a agermanar, a sensibilitzar, a donar espais de llibertat, a promoure respostes crítiques, que, al fer-se públiques, perden el verí i ajuden a re-situar opinions. «La resposta suau ofega la ira», diu Salomon. A més, cada cop es fa millor, s'hi troben col·laboracions importants: la salut, el temps d'Ordal, cuina, educació, oferta de llibres, esports, horaris de trens i cotxes de línia, serveis, etc. Moltes pàgines escrites, i darrera cada pàgina, molta feina. Cercar qui l'escriu, demanar idees, reunir-se en equip, completar les mancances, contrastar originals, compondre i distribuir cada espai, urgir perquè arribi a temps, pensar en la portada... cada número un munt de treball, i en deu anys s'han anat renovant els equips de redacció. Sense voluntat no hauria nascut «L'Ateneu», però sense amor no neix la voluntat.

Si al principi es feia a mà i a màquina i multicopista, ara ja es fa amb ordinador, però l'equip humà sempre és l'ànima i el motor, carregat d'il·lusions. La idea és clara: comunicar-se amb les famílies i servir al poble.

S'acaba una Revista i ja es pensa en l'altre; mantenir aquest ritme al llarg de 10 anys té un mèrit extraordinari. Equip rera equip, pàgina rera pàgina, any rera any fins a fer-ne 10, mereix l'estimació i l'enhonorabona de tots i ganes de participar-hi, i requereix un propòsit per a seguir endavant, generació rera generació, amb energia i coratge -la qual cosa no falta a Ordal- per mantenir aquest tremp admirable i fecund, i aquesta aventura que tot el poble va iniciar ara ja fa una dècada.

Ordal sempre sorprèn per la seva capacitat de realitzacions, i una d'elles és la Revista «L'Ateneu» que si no és la millor del món, ja arribarà a ser-ho. La gent tant maca d'Ordal se'n farà el propòsit. Els «Esquirols» cantaven: «Amb els ulls brillants i plens de joia, i amb el cor ple de fe en el demà, estimant farem la nostra via, i serem de tothom germà».

Kim i Carme Cervera

←...→

• Primera Conferència

Sr. Frederic Cuscó i Camploch,
a l'Ateneu Ordalenc,

Dijous, 3 de Desembre de 1998,
a les 9'30 h. de la nit.

El tema a tractar és:

JOC, JOGUINES I NADAL

• Segona Conferència

Sra. Imma Marrugat

al Centre Agrícola de Sant Pau
d'Ordal,

Dimarts, 23 de Febrer de 1999,
a les 9'30 h. de la nit.

El tema a tractar és:

QUÈ ÉS EDUCAR?

• Tercera Conferència

(Falta concretar la psicòloga)
a l'escola de Lavern,

Dijous, 27 de Maig de 1999,
a les 9'30 h. de la nit

El tema a tractar és:

L'ALIMENTACIÓ INFANTIL

• Conferències sobre Subirats

Aquest mes de Novembre, cada divendres s'ha celebrat a l'Ateneu unes xerrades sobre la història, l'art i diversos aspectes del nostre municipi de Subirats, a càrrec del Sr. Llorac. L'assistència ha estat prou acceptable i felicitem els organitzadors per la iniciativa.

• Aprendre a aprendre

"Quan Alà veié la trista situació dels homes i s'adonà de com es troben a la terra, es decidí a enviar-li un altre cop el seu arcàngel Gabriel, pensant: l'Alcorà és massa difícil i massa llarg, és bò que ho torni a dir de manera més senzilla. Això evitarà la catàstrofe ecològica, farà més senzills els creients, la seva fe serà més eficaç i el seu fonamentalisme esdevindrà inútil... Gabriel se n'anà amb aquella saviessa senzilla, simple. Viatjà per tot arreu, utilitzà tots els mitjans dels exèrcits celestials i, al cap de molt de temps tornà. Tenia les ales ben brutes i estava retut. Alà li preguntà com li havia anat, si no havia trasmès la paraula. Oh, i tant que ho he fet, digué ell, però els homes no tenien temps d'escoltar."

Raimon Panikkar

Moltes vegades la nostra societat moderna interpreta la senzillesa i la simplicitat, com la seva dificultat més insalvable. El costum a recargolar els conceptes, transgiversar les opinions i enmascarar la veritat ha convertit el més fàcil i comprensible dels arguments en despreciable i mancat de valor.

La cita del Dr. Panikkar ho exemplifica a la perfecció: quan algú té quelcom simple a dir, la resta no tenen temps d'escoltar. Es parla molt del paper dels educadors, dels homes i dones del futur que es veuen quasi obligats a construir, però mai no es parla de la poca capacitat que tots tenim per voler aprendre i per saber escoltar.

Les evidències d'aquest fet són del tot palpables en la nostra societat i en qualsevol nivell que ens situem: estem cansats de veure gent que es val dels mitjans de comunicació per transmetre els seus sentiments més íntims, que a voltes ens produeixen vergonya al·liena; no són menys tampoc els que gaudeixen en gran mesura opinant i contra-opinant sobre qüestions que, si ho analitzèssim en profunditat, segurament desconeixen. Aquests fets evidencien un fenomen social que més que la decadència de la cultura, podríem anomenar l'era de la soletat.

Malgrat el progrés en les comunicacions ens apropem els uns als altres fins a límits insospitats fa pocs anys, també trobem un col·lectiu, encarnat en molts de nosaltres, que no manifesta la necessitat de parlar, d'explicar, de comunicar, i que obliden del tot el plaer d'escoltar al pròxim.

Organitzar, decidir, programar, treballar, i moltes de les accions més quotidianes es poden arribar a fer d'una manera quasi autòmata. Però el saber escoltar ja comença a ser d'un nivell superior. Les persones parlen i parlen, i quan reben resposta, en lloc d'interpretar i aplicar el que senten, perden el temps rumiant la contrarèplica, amb la qual cosa el diàleg es converteix en un monòleg unidireccional. Quantes coses es perden en l'oblit per aquesta mancança de voler obrir l'esperit i la raó abans que

la boca, proferint formules que, per acabar-ho de mutilar, sens presenten com les millors i úniques alternatives ! I és una llàstima, no tant per les conseqüències socials fruit de persones que no han après a aprendre, sino per la seva pròpia interioritat que sempre estarà mancada de sentit, de contingut i de respecte. A més, tot aquell que és incapaç d'aprendre es converteix en un inepte a l'hora d'ensenyar, la qual cosa trenca el cercle que fa avançar la nostra societat en el nivell més humà del terme, i estanca a les col·lectivitats en discussions absurdes.

És una llàstima que fins i tot en estrats normalment més altruistes hi arribi aquesta trista mancança, per la qual tots hi sortim perdent quelcom.

Tant de bò, pel bé social i per nosaltres mateixos siguem capaços de callar per uns moments i fer un esforç per aprendre a escoltar.

Mariangels Buira

• La Hipocresia

*És una espècie que arrela
amb molta facilitat,
i que tant té parentela
al poble com la ciutat.*

*N'hi ha a nivell de persones,
de conductes i d'accions
però on passa millors estones,
és a dins les institucions.*

*He vist gent fer figueretes
per saludar a un regidor,
i per un plat de mongetes
vendre's a un predicador.*

*També en conec de classistes
que es proclamen lliberals,
i no són més que arribistes
amb el cap ple de pardals.*

*Amplificar aquest mostrari
no em costaria pas gens,
però ni això vol ser un glossari
ni tracto de fer cap cens.*

*Perquè aquesta galeria
millori llurs condicions,
fa falta menys mauleria
i més bones intencions.*

*Sense que serveixi de precedent, avui
acompanyo la meva col·laboració habitual amb una,
diguem-ne justificació, del perquè he escollit aquest
poema per tancar l'últim trimestre d'enguany de la
revista «L'Ateneu»*

*L'he triat perquè ara que s'acosten les festes
nadalenques, no està de més esperonar una mica la
consciència del personal respecte al que jo
particularment considero un dels pitjors defectes de
l'ésser humà: la hipocresia.*

*Penso que de tant en tant, i ara és un bon
moment per fer-ho, hem d'analitzar quin és el
comportament que de vegades tenim envers els altres.
Potser descobrirem que no és ni adequat, ni
desenganyem-nos, el que ens deixa més satisfets.
Un cop feta l'exposició i de permetre'm aquesta
licència, vull aprofitar l'oportunitat per desitjar a
tothom un Bon Nadal.*

Eugeni Vendrell

• Veig el que veig

*Veig com a poc a poc
va morint l'any noranta-vuit
i està a punt de néixer
l'any noranta-nou.*

*Veig com altre cop
ja som a Nadal,
sembla ahir que el noranta-set
ens deia adéu-siau.*

*Veig que de pressa passa la vida
i no la sabem aprofitar,
em sembla que hi serem sempre
i per tots se'ns acabarà.*

*Veig el Nadal ple de llums
per places i carrers,
hi ha molt de bullici
però molts passen dels demés.*

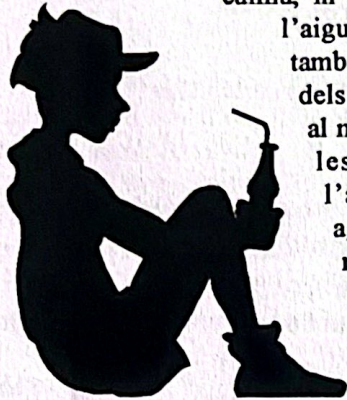
*Veig com els nostres cors
que molt poc saben estimar,
hi ha poca caritat pel germà
allarguem-li la mà, que pugui menjar.*

*Veig poc amor i encara menys pau
encara que a tot arreu es llegeixi
Felices Festes i Bon Nadal.
De cor desitjo que siguin l'amor i pau
encara que tan sols sigui per Nadal.*

Cèlia (Cornellà)

• La Soledat

És trist sentir-se en soledat, i en mig d'un gran buit, veure com creix el dia i com el cel s'obre a un món ple, descobrir la bella naturalesa i observar els ocells feliços com piulen volant pel cel... Això tant simple em podria omplir i tant sols sentint el mon al meu voltant fer de la meva soledat un gran enigma... Doncs tot el que m'envolta pot ser perfecte, bonic. Perque no és cap somni la terra, ni el mar en

calma, ni el foc quan crema ni l'aigua pura i clara, però també m'adono del realisme dels humans, la sang freda al meu voltant, l'injust de les males paraules i l'absurd que pot ser aguantar l'enigma de moltes persones que cada dia em puc trobar... Els sentiments podrien ser només de tendressa, d'amor

sincer i de pau, d'amistat pura sense entrebancs i

sense interessos ni enveja que tant sols fa mal, però tristement he descobert que és injust i llastimós i que la vida des de fora és molt bonica, que per els voltants hi ha molta bellesa però en el fons de les persones no hi ha pau, manca la saviesa de saber estimar, i l'ajuda veritable donada a un germà. Jo sé que també soc un humà, soc imperfecte com la resta del món, i per això necessito mirar molt lluny i cridar fort, posar-me les ales i volar..., volar en llibertat sobre les valls i les muntanyes, i tan sols palpentar el món, m'adono que no hi haurà mai unió de veritat, perque descobreixo que entre nosaltres, els humans, malauradament sempre sentiré la trista i buida soledat.

Silvia Blas

• Una mica de tot

Segurament que el truquet ja el sabeu, però jo no fa gaire temps que el se. Per pelar els alls si els mulles o els tens uns minuts amb aigua calenta o freda, es pelen més de pressa i millor.

Per saber si l'oli està molt calent o cremat, posar-hi un trosset de ceba. Veuràs la diferència.

Perque les rajoles de la cuina sempre estiguin netes i brillants, neteja-les amb fregalls de sabó.

I perque passeu unes bones festes, us he preparat un còctel que el podreu prendre a totes hores:

Còctel de cava

- 1 cullerada de sucre
- cava gelat
- fulles de menta

Preparació:

Directament en una copa de cava, s'hi posen unes fulles de menta i la cullerada de sucre, seguidament s'hi afegeix el cava. I per decorar una «guinda» (cirera dolça) i un trosset de taronja.

Montse "rissos"

MÚSICA

«...De carícies i pessics»

En Paton Soler, habitual col·laborador de la revista, que sempre ens ha informat de temes relacionats amb el món musical, acaba d'enregistrar un CD amb el nom «...DE CARÍCIES I PESSICS», i ens ha semblat interessant d'entrevistar-lo avui nosaltres.

Ens explica que «...DE CARÍCIES I PESSICS» neix de 12 anys d'enregistraments discogràfics: tres discs petits («M'AGRADARIA», 1986, «ELS GOIGS DE ROC», 1988; i «TU T'HO FEIES BÉ», 1990); un disc de llarga durada («AMB ELS AMICS», 1989); tres cintes de cassettes («CORPUSCLES D'ALEX», 1990, «INSTRUMENTS I SARCASMES», 1993 i un disc compacte compartit amb el grup Xaloc, Cul de Sac i Rovell d'Ou «APTE PER A TOTS ELS PÚBLICS», 1996). De tot aquest gruix de produccions discogràfiques surt aquest CD.

En aquest treball discogràfic hi trobem algunes de les cançons més antigues com ara «M'agradaria», que és del 1986, «Els Goigs Roc» o «Tu t'ho feies bé», que és del 1990 les quals sonen amb la mateixa frescor que en els discs o cassettes, però s'ha arranjat el so perquè era una mica deficient, però ara amb els ordinadors i el so digital es poden fer maravelles. És a dir, les cançons segueixen essent les mateixes però se'ls hi ha fet un «lifting».

Però «...DE CARÍCIES O PESSICS» presenta també sis cançons inèdites, la cançó que obre el treball és «Vine amb mi», i és una cançó del món rural; «La creació i tu», és una història d'amor mística; «El nus de la lluna», relata el viatge de l'any 1991 per alguns casals catalans d'Europa on hi va

cantar en Paton; i «Coctel Molotov d'amor», que és una versió nova d'una cançó antiga, «Sense Tu», és un poema de Blas Ezequiel Fito, adaptat al català per Flonxo Blanch i amb música d'en Paton, «el clar país» que és una adaptació al català de la mítica cançó del cantautor belga Jacques Brel (per cert, el 9 d'octubre s'han commemorat 20 anys de la seva mort)

- I quines són les dades tècniques d'aquest treball?

Doncs la portada és d'Ezequiel Fito, el títol i el pròleg és d'en Fontxo Blanch (com sempre des de fa un grapat d'anys), el disseny és de Xavier Soler, la fotografia de la portada és d'Anna Bosch, i la fotocomposició és de Joan Ramon Corredor.

Les cançons es van remasteritzar al maig d'aquest any als estudis TRAMA de Badalona i el tècnic de so va ser Enric Lindo ajudat per Pep Merino, i la discografia que ho ha editat i distribuït pels països catalans és Al-leluia Records de Barcelona. Ah! se m'oblidava, i tot el recull va ser dedicat als meus pares, potser per compensar-ls-hi una mica la immensa paciència que han tingut sempre amb mi.

- Però a més de tu hi col·laboraren més músics en les cançons?

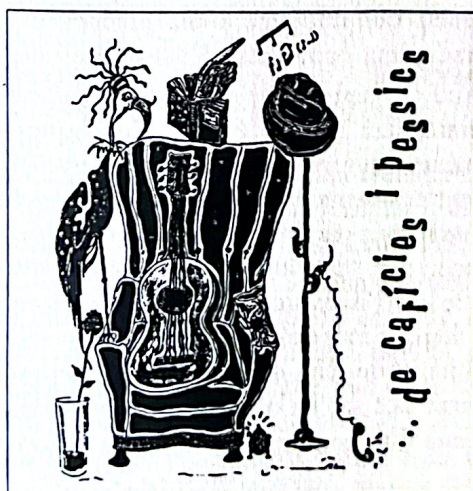
Sí, hi col·laboraren 40 músics (Josep Tero, Llorens Santa Maria, Fulgenci Mestres, Pep Picas, Frederic Cuscó...) i grups com Estem Tips, La calaixera, Cul de Sac, U-Tòpics i Rovell d'ou...

- I per acabar podries dir-nos resumint que trobem a «...DE CARÍCIES I PESSICS»?

Hi trobareu 29 cançons amb ritmes d'allò més diferent, des d'un rock fins a una balada, passant per la salsa, el country, la música tradicional, el folclore, etc... i espero que d'entre tantes cançons sempre n'hi haurà alguna que agradarà, o no? I dir-vos per acabar, que aquest treball d'1 hora i 1/4 de durada no és ni millor ni pitjor que altres treballs, és senzillament diferent.

I nosaltres que ja l'hem sentit et felicitem perquè ens hem sentit molt bé escoltant-lo, endavant!!

M^aAngels Curto i Cèlia Vendrell

ESPORTS

• Estar en forma

Ara ja fa cinc anys que vinc a Ordal a fer el que jo en dic classes de manteniment. Durant aquests cinc anys he vist passar molta gent, unes quaranta persones, i la conclusió que en trec és que hi ha un nucli de vuit o nou que està molt interessat en estar en forma.

És curiós que en un poble petit com Ordal una activitat com és el manteniment del cos, que a vegades és una mica cansat (una mica!), s'hagi consolidat. Aquestes vuit o nou persones fan que any rera any nova gent s'integri al grup i també comenci a realitzar el que tots hauriem de fer d'una forma regular.

Aquestes vuit o nou persones s'han adonat que la regularitat i l'esforç en alguns exercicis més pesats dona els seus resultats, han entès que el treball aeròbic (córrer aquelles maleïdes tres o quatre voltes) és el millor treball per cremar greixos (els mitxelins) i mantenir el cor en perfecte estat. Han vist que aquells quinze minuts dedicats als estiraments són importantíssims perquè l'endemà ens trobem més bé. S'han adonat que aquestes dues hores setmanals els serveixen per desconnectar i passar-s'ho bé jugant,

(Exercicis practicats en la classe de gimnàstica)

xerrant, dient xorrades, celebrant aniversaris i sants tot berenant, fent sopars de Nadal i de fi de curs, etc...., part que per moltes és la més important (ja ho se) i que realment és una part molt important en qualsevol activitat física, ja que el cervell també necessita el seu esbarjo i aquest ajuda a realitzar millor la resta de l'activitat.

Aquestes vuit o nou persones són les que em confirmen que la gent de poble (jo també ho sóc de poble) és més sana i fan que jo durant aquests cinc

anys, m'hagi sentit com a casa. He après coses tant variades com fer macarrons amb ceba, pastissos de poma, dir Ordal i no l'Ordal, trobar rovellons a l'Alt Penedès, premsar raïm i conèixer el procés d'elaboració del vi, veure els estels per un telescopi enorme..., tantes coses que puc dir que a Ordal hi ha gent que fa que estar en forma sigui fàcil; deixeu-vos convèncer que a tothom per millorar la qualitat de vida i ajudar al cos a estar més sa li cal ESTAR EN FORMA.

SOM-HI !

*Toni Bach
"casteller"*

• Aprendre a ser

Si mai algú em preguntés quins són els aspectes que més valoro en la meua pràctica esportiva (en la pràctica esportiva de cadascú), parlaria, sens dubte, de l'aprenentatge.

M'agradaria, però, puntualitzar a quin tipus d'aprenentatge em refereixo.

És obvi que, si un esportista entrena bé, aprendrà a realitzar millor la tasca pròpia del seu esport. O sigui, si un nedador treballa bé, rebaixarà les seves marques, si un futbolista fa una bona preparació, jugarà millor a futbol. Però no és aquest l'aprenentatge al qual m'he referit al principi d'aquest article. Quan parlo d'aprenentatge no em refereixo únicament a la millora en el rendiment. Per a mi és important rendir en l'esport (és important superar-se), però hi ha una cosa que considero més important: aprendre a ser un bon esportista (entès no com aquell qui rendeix sino com aquell qui duu una bona pràctica esportiva equilibrada, una bona actitud davant l'esport).

Així, jo sempre he entès que l'element que més caracteritza l'estil de vida d'un esportista és l'entrenament que realitza. O sigui, si un futbolista fa tres entrenaments i un partit a la setmana, és obvi que passa més estona entrenant que jugant el diumenge, per tant, des d'aquest punt de vista, l'impacte que l'activitat esportiva fa en la seva manera de viure ve més determinat pels tres entrenaments que pel partit del cap de setmana. El partit del cap de setmana pot ser un objectiu, rebaixar una marca pot ser una fita, però això no ho és tot en la vida de

... ⇨

↔...↔

l'esportista.

Així, una de les coses que més m'ha motivat des que vaig començar a escalar ha estat precisament, aprendre a entrenar. L'escalada esportiva és un esport relativament jove i aquest fet fa que hi hagi poc coneixement (o poca divulgació d'aquest) sobre l'entrenament específic per aquest esport. És cert que existeixen llibres sobre l'entrenament de l'escalada, però alguns es perden per ser massa generals, d'altres per abarcar un aspecte massa concret de l'entrenament i oblidar els altres, etc... Així, jo vaig construir la meua pròpia manera d'entrenar a partir d'anar llegint coses d'aquí, coses d'allà, a partir de la pròpia experiència, a partir de preguntar als altres esportistes com entrenen, etc... D'aquesta manera un dels al·licients més importants que he tingut a l'hora de fer esport és el d'aprendre a entrenar, seguir l'evolució dels meus entrenaments (ara treballa més això, ara allò...), buscar nous exercicis i formes d'entrenar per tal de no caure en la monotonia, adaptar els dies d'entrenament al meu ritme de vida (de vegades pot arribar a ser difícil una qüestió tan senzilla com aquesta), etc...

Així, tinc el costum d'anotar-me en una llibreteta tot allò que vaig fent en els entrenaments, per a poder veure com evolucionen, per a saber si sóc prou constant...

Així, considero que tots aquells que practiquem algun esport hem de deixar de ser «materialistes» en aquest aspecte: l'important no és el rendiment sinó el «viure l'esport» i «l'aprendre a viure'l». A vegades ens és difícil de fer aquesta reflexió (a tots ens agrada triomfar, guanyar), però ser esportista no vol dir rendir sempre, competir sempre, guanyar sempre. Ser esportista vol dir estar en contacte amb l'esport en el dia a dia, practicar-lo i, si tu vols, entrenar.

Pere Julià

• **Resum del 3er. Torneig d'estiu Futbol-Sala**

A primers d'estiu es va celebrar el 3er. Torneig Local de Futbol Sala, esdeveniment esportiu organitzat pels veterans del Club Ordal F.S.-93.

Primer de tot voldríem fer una valoració positiva del que ha estat la participació d'enguany, sempre ferma i fidel a la pràctica d'aquest esports, amb la nova incorporació de gent jove que entra dins les bases del Torneig i d'altres de no tant (joves) però també aptes per la pràctica del Futbol-Sala. Cal dir

que hem tingut baixes importants i des d'aquí, amb aquestes quatre ratlles els volem animar a que participin en els propers torneigs, ja que l'important és participar.

Bé, doncs després d'haver jugat 6 partits d'intensa rivalitat, ja que en el sorteig van sortir tots quatre equips molt igualats en quant a qualitat, la SEMIFINAL la van disputar els equips dels VERDS amb els jugadors: J. Manuel Suarez, Josep Soler, Emilio Sanchez, Xavi Vendrell Porta, J.A. Martin, Paco Torres, Haslam Ray, Ferran Ocaña, J. Anton Julià i Jaume Soler; i els GROCS amb els jugadors: Raúl Sanchez, Jordi Juez, Aurelio Peña, Claudi Garcia, Isaac Soler, David Lorente, Javi Almodovar, Santi Fontanet (fill), Kim i Juanan, amb un resultat de 5 a 7 a favor dels GROCS, un resultat una mica estrany, ja que durant tota la fase de classificació l'esquip dels VERDS va ser un equip que es disputava un lloc a la final, però l'equip dels GROCS van demostrar tota la seva qualitat i van assolir la 3ra. posició.

I va arribar la GRAN FINAL, disputada pels equips VERMELLS amb els jugadors: Xavi Marcé, Esteve Casas, Pedro Veneros, Ferran Paredes, Albert Page, Xavi Vendrell, Agustí Juez, Josep Monge, Albert Canturri i Pep Bertran, i els BLANCS amb els jugadors: Sergi Sanchez, Joan Soler, David Canet, Pepe Martos, Joan Montaner, Cristian Pons, Santi Fontanet (pare), Joan Marcé, Rafa Julià i l'Agustin, un gran partit molt entretingut i igualat durant la primera meitat i els inicis de la segona, fins que varen arribar els gols dels VERMELLS cap el final del partit, els quals es van imposar 4 a 3 al fort equip dels BLANCS.

L'organització vol agrair també la col·laboració del quartet arbitral: en Miquel Vendrell, Pepe Sanchez, Victor Sanchez i J. Anton Milà, ja que gràcies al seu ajut s'ha pogut dur a terme el bon funcionament d'aquest torneig.

A continuació, podeu veure l'extracte del torneig i recordar com es va desenvolupar en quan a classificació:

1ra. Divisió d'Ordal

	EQUIP	J	J	E	P	F	C	PUNTS
1er	VERMELLS	6	4	0	2	30	18	12
2on.	BLANCS	6	3	2	1	29	25	11
3er	VERDS	6	3	2	1	23	21	11
4rt.	GROCS	6	0	0	6	21	39	0

... ↔

↔...↔

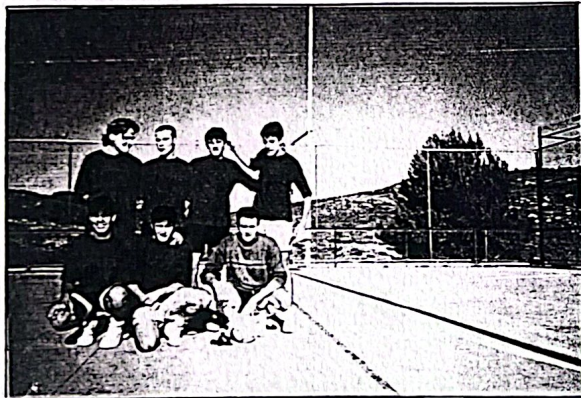
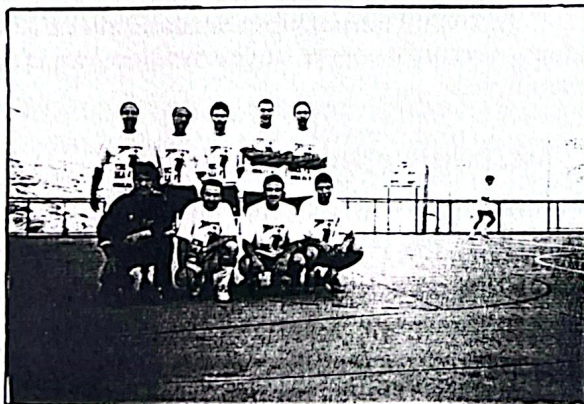
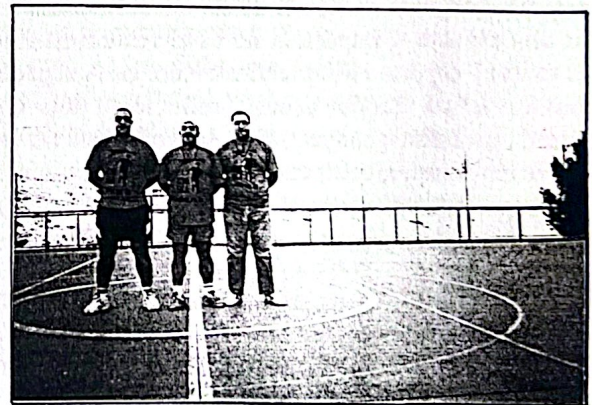
I com no, creiem oportú anomenar els màxims golejadors del torneig, al igual que els porters menys golejats:

Golejadors

1er.	Joan Marcé	19 gols
2on.	Xavi Marcé	17 gols
3er.	Haslam Rai	11 gols
4rt.	Isaac Soler	10 gols
5è	Esteve Casas	
	Javi Almodovar	
	Jordi Juez	
	Xavi Vendrell P.	5 gols
	David Canet	
	AGUSTIN	
20è	Kim	1 gol

Porters menys golejats

1er.	Pedro Veneros	1 gol cada 20 minuts jugats
2on.	J. Anton Julià	1 gol cada 14 minuts jugats
3er.	Rafa Julià	1 gol cada 10 minuts jugats

*(Equip "Vermell")**(Equip "Blanc")**(Equip "Verd")**(Equip "Groc")**("Arbitres")*

Bé doncs, per aquesta vegada ja no us diem res més, esperem que continueu essent tan fidels a l'esport.

I per acabar, la Redacció dels Veterans d'Ordal F.S.-93 us vol desitjar un Bon Nadal i un prosper any nou 1999.

Pere Veneros Millan
Redacció Veterans ORDAL F.S.-93

BÚSTIA

La redacció d'aquesta revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades a aquesta secció, i de resumir llurs continguts. Per tal de que un escrit sigui publicat en aquesta secció, ha de venir acompanyat del nom i cognoms del seu autor.

■ Quelcom sembla que es mou

«Al final, no són els anys en la vida el que importa, sino la vida en els teus anys»

Aquesta frase tant impactant, és d'Abraham Lincoln.

Pensant en el present del nostre poble, i sobretot en el futur, m'he permès el fer algunes reflexions en veu alta. El conservadurisme que ens envolta, dubto que pugui ser res bò a la llarga, aquest conservadurisme tant als ajuntaments, a la Generalitat i a tot l'Estat Espanyol, penso que no és bò. El President de la Generalitat amb 18 anys al capdavant d'un país tant complexe i a mig fer com el nostre; reconeixent que ha fet coses molt positives, potser ja és l'hora d'un relleu, no tant pel senyor Pujol com per la quantitat de persones que tenen carrecs, persones amb anys i panys exercint, tenen el perill evident de que arribin a pensar-se que són càrrecs vitalicis. Aquests dubtes no són gratuïts, són fundats, per desgràcia, posaré alguns exemples: Antoni Subirà, conseller d'Indústria, Energia i Turisme i alguna altre cosa que ara no recordo.

Doncs bé, aquest senyor té fama entre els partits de l'oposició de ser un conseller amb mals modes i deixa moltes pre-

gundes sense resposta als parlamentaris. Aquest bon senyor defensa els interessos de tots els catalans d'una manera molt peculiar. Si hi ha algun conflicte d'interessos, sempre es posa al costat del fort. Un exemple, empreses elèctriques amb línies deficitàries. El senyor Pere Macias, conseller d'Obres Públiques, li ha sortit el tret per la culata, ens volia vendre «gat per llebre». Una rebaixa esquifida del preu de l'autopista a canvi d'allargar el termini, l'èxit del segle!!

Qui més qui menys, té o ha tingut un crèdit al banc. Tots sabem que si hi ha algun problema a l'hora de pagar, es pot demanar una rebaixa de la quota a canvi d'allargar el termini i el banquer es queda més content que nosaltres. La veritat, és que sembla que el senyor conseller ens pren per tontos.

Ja no parlem del senyor conseller d'Agricultura, el senyor Marimon, que coneixent les deficiències de les línies elèctriques, no fa res per evitar nous incendis forestals, estiu rera estiu.

Saben quan ha costat el xiringuito montat al moll de la fusta, amb el sorprenent títol «Ara és demà»? Doncs, 350 milions. I després falten diners per sanitat i educació. Ens calen Ajuntaments amb persones progressistes i que defensin de

veritat els interessos de la majoria dels veïns, i per això cal deixar la mandra i posar mans a la obra. No val a dir allò de «tots som iguals» ni tampoc dir: «no hi ha res a fer».

Des de fa un temps sembla que alguna cosa es mou, cal prendre consciència de la força que té el treball, la honradesa i el fet de sentir-se demòcrata.

Antoni Soler

